

Arrest

**nr. 151 608 van 2 september 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in hun eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun kinderen X en X

3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 in hun eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRADY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker en de tweede verzoekster, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen respectievelijk op 28 december 2010 en op 4 november 2010 zonder enig identiteitsdocument België binnen en vragen op respectievelijk 28 december 2010 en 4 november 2010 asiel aan. Op 21 maart 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 16 februari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 10 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.3. Op 29 maart 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.4.1. Op 11 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 maart 2013 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Deze beslissing wordt op 17 mei 2013 ingetrokken. Bij arrest nr. 109 784 van 16 september 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4.2. Op 15 juli 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.4.1. opnieuw ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden op 17 oktober 2013 ingetrokken. Bij arrest nr. 114 936 van 2 december 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4.3. Op 22 oktober 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.4.1. opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing die op 20 november 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B.A. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.10.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 11.05.2013, die betrekking heeft op de medische toestand van B.A. (...). Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van S.N. (...); deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van S.N. (...) eveneens in overweging zouden genomen worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen. (...)"

1.5. Op 14 november 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 109 345 van 9 september 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 22 oktober 2013 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 143 318.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 143 318.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van hun synthesememorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" van "het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Dit middel is als volgt samengevat:

"1. Wat de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak

In overweging dat de Belgische staat, in zijn nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van de verplichting van de formele en materiële motivatie niet aangehouden kan worden.

Dat hij eraan voegt dat uit het medische dossier voortvloeit dat verzoekende partij dat het aan een uitvoerige en diep onderzoek door de arts-adviseur onderworpen werd, die besloot dat de nodige medische behandeling en de opvolging toegankelijk en beschikbaar waren in het land van herkomst;

Dat hij bovendien beweert dat duidelijk uit het administratieve dossier voortvloeit dat er rekening gehouden werd met de medische verslagen die door verzoekende partij voorgelegd werden;

In overweging dat mijn verzoekers deze argumentatie niet kunnen aannemen.

Dat ze laten gelden, in eerste instantie, dat in tegenstelling met wat tegenpartij vermeldt, er geen rekening gehouden werd met het geheel van de medische getuigschriften;

Dat mijn verzoekers herinneren dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter verschillende keren geactualiseerd werd;

Dat, ten eerste, op 03.08.2013 een briefwisseling aan de Dienst Vreemdelingenzaken gericht werd.

Met deze briefwisseling hebben mijn verzoekers een medisch getuigschrift getoond, opgesteld door Dr. M. (...) op datum van 24/07/13 (stuk 18);

Dat tegenpartij niet ontkent dat dit medisch stuk haar gericht werd;

Dat in dit geval, het dus overduidelijk is dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken een bijkomend medisch stuk gekregen heeft, dat helemaal niet in overweging genomen werd;

Dat op grond van het beginsel van goede waardering, wanneer een beslissing betekend wordt, alle elementen die voor het nemen van de beslissing tot kennis gebracht werden, in overweging moeten genomen worden;

Dat uw Raad al beschouwd heeft dat « de wetgever heeft de examenprocedure van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet, in twee fasen willen onderscheiden. De eerste fase bestaat uit een examen van de ontvankelijkheid van deze aanvraag, uitgevoerd door de afgevaardigde van de Minister of de bevoegde Staatssecretaris. De tweede fase, waarin alleen maar de aanvragen die als ontvankelijk beschouwd werden komen, bestaat uit een waardering van de elementen die opgesomd werden in artikel 9ter, §1, lid 5 van de wet, door een arts-ambtenaar of een ander aangeduide dokter.

Hij onderlijnt ook dat het examen van de toegankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van tegenpartij, hem helemaal niet vrijstelt van de eerbiediging, binnen het specifieke wettelijke kader waarin hij moet beslissen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, waardoor het hem toekomt het geheel van de relevante elementen van de zaak in overweging te nemen .

Zodoende, is tegenpartij gehouden alle informatie die door verzoekende partij vermeld werden ter staving van haar aanvraag, in overweging te nemen, bij inbegrip van degene die later dan de indiening van deze getoond werden.

Een examen en zijn motivatie beperken, in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, aan het medisch getuigschrift dat gegeven werd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, vormt een miskennis van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet» (RvV arrest van 31 mei 2013, nr. 103.997);

Dat zodoende, het aangewezen is de beslissing die aan mijn verzoekers betekend werd, te vernietigen. Overwegende dat de Belgische Staat, in zijn nota met opmerkingen verder gaat door te tonen dat het standaard medisch getuigschrift, van 07.11.2013, evenals de briefwisseling van 03.12.2013 niet in overweging genomen mag worden;

Dat inderdaad, om de wettelijkheid van de administratieve beslissing te waarderen, moet men zich op het ogenblik, van de besluitname zetten, rekeninghoudend met de feitelijke en juridische gegevens, die toen beschikbaar waren;

Dat mijn verzoeker deze interpretatie willen betwisten;

Dat het tot uw Raad toekomt, vast te stellen dat zodra er kennis genomen werd van dit medische getuigschrift en gezien de heel duidelijke stellingname van het William Lennox centrum, een getuigschrift op 07/11/2013 aan de Dienst Vreemdelingenzaken gericht werd, dus lang voordat, voor de derde keer, de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betekend werd.

Dat mijn verzoekers willen herinneren dat het schijnt dat het document aan de Dienst Vreemdelingenzaken gericht werd, nadat de arts van de Dienst zijn verslag gegeven had, maar vóór de betekening van de beslissing, die het onderwerp is van dit beroep;

Dat het dus tot uw Raad toekomt dit medische stuk in overweging te nemen;

Dat bovendien, dit stuk heel duidelijk is wat de situatie waarin thans A.B. (...) zich bevindt;

Dat volgens de Belgische Staat, de noodzakelijkheid van een chirurgicale ingreep, niet uit de gevoegde medische getuigschriften voortvloeit;

Hij vermeldt dat dit nieuwe medische stuk alleen maar refereert tot een zuivere mogelijkheid van ingreep, en dat de eenvoudige mogelijkheid van beterschap van de gezondheidstoestand ten gevolge van een operatie niet voldoende is om de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te rechtvaardigen;

Dat mijn verzoekers herinneren dat hun zoon sinds verschillende maanden in het William Lennox centrum gevolgd is.

Dat een medisch getuigschrift van 07/11/2013 heel duidelijk vermeldt dat de toestand van A. B. (...) slechter wordt;

Dat het ook bijvoegt, dat hij zich niet meer goed voedt en dat daardoor zijn gewicht niet gunstig evolueert;

In overweging dat de Belgische Staat, in zijn nota met opmerkingen ook laat gelden dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken wel de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de zorgen in geval van terugkeer naar het land van herkomst onderzocht heeft;

Dat mijn verzoekers laten gelden dat zij niet ontkennen dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de zorgen in Kosovo onderzocht heeft;

Dat zij doen gelden, dat in dit geval, dit examen vrij algemeen was;

Dat in dit opzichte, zij niet onderzocht hebben, of in dit geval, de pathologie waaraan de zoon van mijn verzoekers lijdt, in zijn land van herkomst behandeld kon worden;

Dat in dit geval, de gekregen informatie toont dat de medische zorgen onbeschikbaar zijn in Kosovo, onder ander door de specifieke pathologie waaraan de zoon van mijn verzoekers lijdt;

2. Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

Ten slotte, in overweging dat de Belgische Staat, in zijn nota met opmerkingen, wil laten gelden dat het middel genomen van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden als onontvankelijk beschouwd moet worden;

Dat volgens hen, een eenvoudige bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden te vormen;

Dat mijn verzoekers willen laten gelden dat uit de stukken die in het dossier gevoegd werden, men mag beschouwen dat een schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden niet uitgesloten is;

Zij herinneren dat wegens de neonatale cerebrale encephalopathie met motorische verlamming, waaraan de zoon van mijn verzoekers lijdt, hij niet de mogelijkheid heeft in zijn land van herkomst gevolgd te worden en dat hij het risico loopt een onmenselijke of vernederende behandeling te kennen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst;

Dat de verschillende aangehaalde documenten tonen dat het Kosovaarse systeem helemaal niet aangepast is voor mensen die aan een handicap lijden en dit nog meer wanneer de handicap heel zwaar is;

Dat het dus door dit bijzonder karakter is dat mijn verzoekers beweren dat er een risico bestaat van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden;"

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel tot nietigverklaring beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissing na kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak;*
- artikel 3 EVRM.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de ambtenaar- geneesheer van DVZ de situatie van A.B. (...). Tot slot houdt de verzoekende partij nog voor dat een schending van artikel 3 EVRM niet uitgesloten is.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkenen onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dan betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B.A. (...), die echter niet weerhouden konden worden. (zie verslag arts-adviseur d.d. 21.10.2013 in gesloten omslag). "

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waarde betrokkene gewoontelijke verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat zijn medische aandoening kon leiden tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermits de noodzakelijke medische behandeling en opvolging beschikbaar én toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Verweerder laat gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Kosovo behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is.

Waar de verzoekende partij vooreerst verwijst naar een medisch getuigschrift d.d. 24.07.2013, waarmee geen rekening zou zijn gehouden, merkt verweerder op dat het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.07.2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, betrekking heeft op mevrouw S.N. (...), en niet op A.B. (...).

Verder verschaft de verzoekende partij geen duiding bij de kritiek dat er geen rekening werd gehouden met dit standaard medisch getuigschrift.

De ambtenaar-geneesheer heeft wel degelijk rekening gehouden met de medische stukken die betrekking hebben op A.B. (...).

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd.

Verzoekende partij meent evenwel dat de vaststellingen in het advies tegenstrijdig zijn met de verschillende adviezen van de artsen van A.B. (...).

Het loutere feit dat verzoekende partij (en haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

"De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat; wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten ".

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. " (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Het is niet omdat de behandelend arts stelt dat betrokkene een zware medicamenteuze behandeling volgt, dat er geen behandeling/opvolging mogelijk is in het herkomstland.

Verweerder herhaalt dat opdat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Dat verzoekende partij samen met haar behandelende artsen meent dat de kwaliteit van de behandeling beter is in België, omdat er in Kosovo geen publieke ziekteverzekering is, maakt niet dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Artikel 9ter voorziet niet dat de vrije keuze van de vreemdeling geldt om te beslissen in welk land hij het liefst behandeld wil worden.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in het herkomstland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land en geen strikte nood heeft aan mantelzorg om medische redenen, mits begeleiding van de ouders.

Verweerder beklemtoont dat de vermeende slechte socio-economische omstandigheden waaraan de verzoekende partij refereert niet volstaan om een behandeling in België te wettigen.

Terwijl art. 9ter Vreemdelingenwet ook niet tot doel heeft een gratis behandeling of gelijkwaardige gezondheidszorg te garanderen aan zieke vreemdelingen. Verzoekende partij geeft blijkbaar een invulling aan het begrip toegankelijkheid, die niet te verenigen valt met de bescherming geboden door art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, wordt deze, in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, uitgebreid onderzocht en wordt hierover omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat in Kosovo wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen en dat de beschikbaarheid van de medicijnen op de lijst wordt gegarandeerd door de overheid en dat de medicijnen gratis worden verschaft aan diegenen die ze nodig hebben. Verder wordt aangegeven dat de gezondheidszorg in Kosovo georganiseerd wordt op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt met een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts, zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Er is in Kosovo geen publieke ziekteverzekering, maar men werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt vanuit de overheid vanuit het algemene budget. Verder wordt ook aangegeven dat personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie, zodat indien verzoekers er niet

in slagen om een inkomen te verwerven uit arbeid, betreft, wordt er gewezen op het feit dat verzoekster voor haar vertrek naar België woonachtig was in Kosovo Polje en dat onderzoek heeft aangetoond dat er in Kosovo gespecialiseerde centra zijn voor de aandoening van verzoekster, alsook verschillende ambulante centra.

Verzoekers kunnen aldus niet gevolgd worden waar zij stellen dat de toegankelijkheid niet werd onderzocht. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toegankelijkheid, zijnde het onderzoek naar de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie en de aanwezigheid van opvolging door specialisten, de financiële en geografische toegankelijkheid. Het is niet omdat verzoekers blijkbaar een andere Invulling geven aan het begrip toegankelijkheid dat zij kunnen concluderen dat er geen uitspraak is gedaan over de toegankelijkheid.

Verzoekers verwijzen naar een rapport waarbij ze de kwaliteit van het verzorgingssysteem in Kosovo aankaarten. Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Wat de aanwezigheid van medicatie betreft; blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat uit de door de ambtenaar-geneesheer opgezochte en vermelde websites blijkt dat de medicamenten beschikbaar zijn. In het administratief dossier bevindt zich onder meer een afdruk van de website "pharmac" waarnaar in het advies van de ambtenaar-geneesheer verwezen wordt en in tegenstelling tot wat verzoekers ter terechtzitting pogen te laten aannemen, bevat deze website wel degelijk de vermelde informatie. Het loutere feit dat het algemeen rapport waarnaar verzoekers verwijzen, in zijn bijlage geen melding maakt van deze medicamenten, toont geenszins aan dat de informatie weergegeven in het advies niet correct zou zijn. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient er toch op gewezen te worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft van een recentere datum is dan de informatie waarop de verzoekers zich steunen. Uit de informatie die terug te vinden is in het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk gratis verzorging is voor personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap. Tevens wijst de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing er op dat verzoekster niet heeft aangetoond arbeidsongeschikt te zijn, waardoor het niet is aangetoond dat ze niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoekster er op dat het medisch attest gevoegd bij de aanvraag aangeeft dat ze niet arbeidsgeschikt is. Daargelaten de vraag of dit attest van de geneesheer volstaat om aan te tonen of verzoekster al dan niet arbeidsgeschikt is, blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij stelt dat ook de echtgenoot van verzoekster kan bijdragen in de financiële toestand van het gezin. Er wordt aangestipt dat de echtgenoot van verzoekster niet heeft aangetoond dat hij arbeidsongeschikt is en dat hij met een leeftijd van 36 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt. De opmerking van de advocaat van verzoekers ter terechtzitting dat het medisch attest neergelegd door verzoekster melding maakt van het feit dat ze arbeidsonbekwaam is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar echtgenoot wel nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Tot slot wordt er ook op gewezen dat verzoekers in het land waar zij ruim 36 jaar hebben verbleven niet aannemelijk maken dat zij geen vrienden, familie of kennissen zouden hebben waarbij zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp voor het bekomen van de zorgen en voor (tijdelijke) financiële hulp. Verzoekers betwisten geenszins dit onderdeel van de motivering. Verzoekers beperken zich tot een zeer algemeen en gratis betoog "dat de voorwaarden om sociale bijstand zijn drastisch voor de begunstigde en zijn familie en er bestaat in Kosovo geen enkele rechtbank gespecialiseerd in ziekten en de wetgeving ter zake is inadequaaf". Hierbij doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij en tonen zij geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Nogmaals wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.

In zoverre verzoekers stellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verwijst naar een aantal websites in een vreemde taal, blijkbaar Servische taal, brengen zij hiervan geen enkel begin van bewijs bij. Zij beperken zich tot een vage en gratuite bewering. Daargelaten de vraag of het aan de Raad toekomt om de betrokken websites op te zoeken en te analyseren, dient opgemerkt te worden dat een eenvoudig nazicht van deze websites laat vaststellen dat ze in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden niet allemaal in de Servische taal zijn opgesteld en dat bij de websites die bij het openen ogenschijnlijk in het Servisch zijn opgesteld, er de mogelijkheid bestaat om een taal te kiezen. Met hun betoog maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd en die als dusdanig weergegeven wordt in zijn advies en ook terug te vinden is in het administratief dossier niet correct en niet verifieerbaar zou zijn. (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kosovo, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen en de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zie in die zin:

"Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard, medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna "misdadig" vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen." (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013, onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Waar de verzoekende partij zich beroept op een standaard medisch getuigschrift d.d. 07.11.2013 en briefwisseling d.d. 03.12.2013, merkt verweerder op dat de bestreden beslissing dateert van 22.10.2013 en dat met deze gegevens om évidente redenen geen rekening kon worden gehouden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Ook waar de verzoekende partij voorhoudt dat de noodzaak van een chirurgische ingreep wordt onderzocht, laat verweerder gelden dat deze noodzaak niet blijkt uit de voorgelegde medische attesten.

De verzoekende partij stelt zelf dat de mogelijkheid "zal worden onderzocht".

Bovendien is de loutere mogelijke verbetering van de gezondheidstoestand ingevolge een operatie niet voldoende om de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet te verantwoorden.

Er dient immers een reëel risico te bestaan voor het leven, de fysiek integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling beschikbaar is in het herkomstland.

De verzoekende partij maat dit risico niet aannemelijk.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht.

Dienaangaande verwijst verweerder naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt inderdaad onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Het berust tevens bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen en om een advies in te winnen van een specialist, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Zie ook:

"Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden "dan ook" wordt voorgehouden, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Door zulks als vereiste te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de —Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij in wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien. " (R.v.St. 225.353 dd. 06.11.2013)

De verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht zou werpen op de zaak.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinéa voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te

onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

En ook: "Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan. " (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

"het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbood om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts- adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan. " (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Tot slot voert verzoekende partij een schending aan van artikel 3 EVRM. Zij beperkt zich evenwel tot vage beschouwingen, die zoals hierboven reeds besproken werd, niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij gaat evenwel niet verder in op de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM. Hierbij geeft zij niet aan om welke redenen zij dit artikel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk moet worden geacht.

Ten overvloede, een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met het advies van de arts-adviseur dd. 21.10.2013 en de bestreden beslissing, volstaat niet om tot de nietigverklaring ervan te besluiten.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welk de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hieromtrent verdere toelichting te geven. Dit onderdeel van het enig middel dient bijgevolg als onontvankelijk te worden beschouwd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van

29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de medische elementen aangehaald voor B.A. (...) niet konden worden weerhouden zodat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat “betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft” en dat de verzoekende partijen “na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van S.N. (...)” welke niet in overweging kunnen worden genomen in het kader van de huidige beslissing, doch dat het de verzoekende partijen “vrij (staat) een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van S.N. (...) eveneens in overweging zouden genomen worden”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

3.3.3.1.1. Uit deze bepaling blijkt dat de vreemdeling samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat *“er geen rekening gehouden werd met het geheel van de medische getuigschriften”*. Zij wijzen er in het bijzonder op dat zij op 3 augustus 2013 aan de verwerende partij een medisch getuigschrift van 24 juli 2013, opgesteld door Dr. M. (...), hebben gestuurd *“dat helemaal niet in overweging genomen werd”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partijen op 11 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend omdat *“(d)e gezondheidstoestand van hun zoon B.A. (...) volledig afhankelijk (is) van de behandelingen en ondersteuning die hij in België kan verkrijgen alsmede de gunstige levensomstandigheden alhier”*. Bij deze aanvraag wordt een medisch attest gevoegd dat betrekking heeft op B.A. (...).

Het medisch getuigschrift van 24 juli 2013, dat de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 18), heeft geen betrekking op B.A. (...), de zoon van de verzoekende partijen, doch wel op S.N. (...), de tweede verzoekster in deze zaak. In de bestreden beslissing wordt omtrent de medische attesten voorgelegd op naam van S.N. (...), die na de indiening van de aanvraag werden voorgelegd evenwel geoordeeld dat deze *“niet in overweging (kunnen) genomen worden in het kader van de huidige beslissing”*, doch dat het de verzoekende partijen *“vrij (staat) een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van S.N. (...) eveneens in overweging zouden genomen worden”*.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen, door er louter op te wijzen dat een medisch getuigschrift van 24 juli 2013 *“helemaal niet in overweging genomen werd”*, niet aan dat de bestreden beslissing met schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen zij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake het door hen aangebrachte medische attest, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen.

3.3.3.1.2. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen het standaard medisch getuigschrift van 7 november 2013 en de briefwisseling van 3 december 2013 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de beslissing pas later aan de verzoekende partijen werd betekend, doet hieraan geen afbreuk. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift van 7 november 2013 en de briefwisseling van 3 december 2013 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.3.3.1.3. De verzoekende partijen voeren verder aan dat het onderzoek naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de zorgen in Kosovo vrij algemeen was en dat niet werd onderzocht of de pathologie waaraan hun zoon lijdt aldaar behandeld kan worden, terwijl de door hen aangebrachte informatie aantoont dat de medische zorgen in Kosovo onbeschikbaar zijn.

In zijn medisch advies van 21 oktober 2013 heeft de arts-adviseur voor zijn onderzoek inzake de chronische neurologische opvolging (hierbij inbegrepen de epilepsie) en de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland gebruik gemaakt van de volgende bronnen: *“(i)nformatie afkomstig uit de MedCOI-databank: REQUEST FORM Medical Advisors – Immigration and Naturalisation Department – THE NETHERLANDS: BMA Case Reference BMA 4063, Intl. SOS: reference 2PAR016995, Patient Country of Origin Kosovo, Date received by Intl. SOS Paris 04/05/2012; Date answered: by Intl. SOS Paris 21/05/2012”, “BMA 4282 Intl. SOS reference 2PAR003079; Patient*

Country of Origin KOSOVO Specific area if applicable, Intl. SOS Paris 24.08.2012, Intl. SOS Paris 03.09.2012 (neurologische opvolging beschikbaar)” en “BMA-4802 CLARIFICATION Intl. SOS reference 3PAR019480, Patient Country of Origin Kosovo, Date received by Intl. SOS Paris, 29.05.2013, Date answered: by Intl. SOS Paris 05/06/2013 –Medical Specialism General Medicine, Neurology, Psychiatry, Prepared by (name Intl. SOS Doctor) – International SOS Doctor”. Deze bronnen werden toegevoegd aan het administratief dossier en op basis hiervan oordeelde de arts-adviseur in voornoemd advies van 21 oktober 2013 dat de vereiste behandeling beschikbaar is in Kosovo. Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, is het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen in Kosovo dus niet algemeen, doch werd specifiek nagegaan of er chronische neurologische opvolging (hierbij inbegrepen de epilepsie) en behandelings- en opvolgingsmogelijkheden voorhanden zijn in het land van herkomst.

De verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* toe te lichten welke specifieke zorgen die voor hun zoon noodzakelijk zijn, in Kosovo niet beschikbaar zouden zijn. Zij beperken zich immers tot de loutere negatie van hetgeen in het advies van de arts-adviseur van 21 oktober 2013 wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur van de beschikbaarheid van de vereiste behandeling(en) in hun land van herkomst, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

3.3.3.1.4. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet wordt ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het verbod op foltering en menonwaardige of vernederende behandeling zou schenden.

Ten overvloede kan er met betrekking tot de zoon van de verzoekende partijen nog op worden gewezen dat ingevolge de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworperd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt en dat in dat geval geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst hoeft te worden gedaan (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

In casu wordt in het medisch advies van de arts-adviseur van 21 oktober 2013 geconcludeerd dat “de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo”. De verzoekende partijen tonen, gelet op wat hierover *supra* bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld, het tegendeel niet aan.

Voor zover de verzoekende partijen er nog op wijzen dat het Kosovaarse systeem niet aangepast is voor mensen die aan een (zware) handicap lijden, wordt er nog op gewezen dat in voornoemd advies van de arts-adviseur wordt gesteld dat hun zoon “reeds gehandicapt (was) voordat hij naar België kwam, en (...) hij ook reeds in zijn herkomstland (werd) verzorgd, onder meer met aangepaste fysiotherapie” en dat “(d)eze situatie (...) onomkeerbaar (is), en er (...) geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat). De bijzondere aandacht van zijn omgeving volstaat”. De verzoekende partijen beperken zich in wezen tot een herhaling van hun eigen standpunt, namelijk dat in hun land van herkomst geen adequate behandeling beschikbaar is, zonder evenwel de concrete

motieven van voornoemd advies van de arts-adviseur te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een concrete inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de arts-adviseur. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur omtrent de beschikbaarheid van de vereiste behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN